

UZASADNIENIE

S. G. został oskarżony o to, że w dniu 30 marca 2015r. na terenie komisju samochodowego Euro - (...), znajdującego się w W. Śl. przy ul. (...), około godziny 10:40 poprzez szarpanie i popychanie S. M. naruszył jego nietykalność cielesną. Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim uniewinnił S. G. od popełnienia zarzucanego mu czynu. Na podst. art. 632 pkt 1 kpk w zw. z § 14 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez karb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od oskarżyciela prywatnego S. M. na rzecz oskarżonego S. G. kwotę 648 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Sąd obciążył oskarżonego opłatą sądową i zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie w stosownej wysokości.

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucając :

1.obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności:

art. 7 kpk poprzez wydanie wyroku z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów;

2.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, będący konsekwencją naruszenia przepisów prawa procesowego i mający wpływ na treść wydanego orzeczenia , a polegający na bezpodstawnym uznaniu, że oskarżony nie naruszył nietykalności cielesnej S. M., a jedynie S. M. „wszedł” na oskarżonego.

W oparciu o w/w zarzuty pełnomocnik oskarżyciela prywatnego wnosil o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego nie zasługuje na uwzględnienie a podniesione w niej zarzuty i wnioski są nie zasadne. Podniesiony w apelacji

zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku jest nie trafny. Taki zarzut byłoby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach , które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki , którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego w swojej apelacji opiera się na zeznaniach oskarżyciela prywatnego i jego żony, twierdząc, że przebieg zdarzenia opisany przez oskarżonego i pozostałych świadków nie zasługuje na uwzględnienie. Jednak sąd rejonowy w swoim uzasadnieniu bardzo szczegółowo odniósł się do zeznań oskarżyciela prywatnego S. M. i jego żony E. M.. Oceniając zeznania tych świadków sąd skonfrontował je z pozostałym materiałem dowodowym w postaci zeznań świadków R. K., A. G., J. G. i Z. K.. W szczególności sąd I instancji zwrócił uwagę na zeznania świadka R. K., który będąc osobą bezstronną przypadkowo znalazł się na terenie autokomisju. Świadek ten szczegółowo opisał jak zachowywał się na terenie autokomisju oskarżyciel prywatny, kategorycznie zaprzeczył aby oskarżony S. G. miał szarpać oskarżyciela prywatnego bądź go popychać. Sąd rejonowy dopuścił również dowód z wizji lokalnej z miejsca zdarzenia celem ustalenia przebiegu zdarzenia i usytuowania poszczególnych osób. Pozwoliło to sądowi rejonowemu na weryfikację i ocenę poszczególnych zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego nie wyczerpało znamiona zarzucanego mu czynu opisanego w prywatnym akcie oskarżenia. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki

przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.06.2004 r. sygn. II Aka 112/04 KZS 2004/7-8/6 "sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonany w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń sąd popełnił błąd. Dla skuteczności zarzutu błędu niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen (wniosków wyprowadzonych przez sąd) ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się sąd". Artykuł. 7 kpk stanowi z kolei, iż organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji nie dopuścił się jak sugeruje w swojej apelacji obrońca oskarżonej obrazy przepisów postępowania art. 7 kpk, ponieważ dokonana przez sąd rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów była bezstronna, rzetelna i kompleksowa. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, nie podzielając przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki /spr./

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska SSO Lucyna Pradelska-Staniczek